

Arrest

nr. 175 863 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2016 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 mei 2016 verklaarde de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

1.3. Op 2 mei 2016 trof de verwerende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten (...)

Wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten::

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 05 11 2015

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinéa van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene huwde op 04.10.2002 met Belgische onderdane [A.S.O.] geboren op 03.05.1982. In functie van dit huwelijk Hij diende een visumaanvraag in overeenkomstig het toenmalig artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 23.05.2003. Dit visum werd hem toegestaan op 21.12.2004. Hij diende een aanvraag vestiging in op 16.06.2005 in functie van zijn Belgische echtgenote en werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen op 16.11.05. Deze verblijfskaart werd omgezet naar een elektronische F kaart op 28.02.2008. Op 18.07.2012 diende de betrokkene een aanvraag in tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene overeenkomstig artikel 15bis van de wet van 15.12.1980 (bijlage 16). Deze aanvraag werd toegestaan op 02.08.2012. Door de gemeente werd verkeerdelijk een F+ kaart afgeleverd op 20.12.2012. Dit werd verbeterd door de afgifte van de D kaart op 03.01.2015. Op 08.10.2014 heeft het Hof van Beroep te Antwerpen (ref 2013/AR/1469) het vonnis bevestigd van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 26.03.2013 (ref 12/3567/A) en aldus het huwelijk tussen de betrokkene en mevrouw [A.S.O.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan meteen Belgische onderdane. De DVZ nam dan ook op 27.05.2015 op grond van de artikel 18§2 en 7§1, 2° en 7§1,3° van de wet van 15.12.1980 een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dit bevel werd op 05.11.2015 aan betrokkene betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van dit bevel werd op 24.03.2016 verworpen door de RW. De RW stelde in haar arrest dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zoals betrokkene beweerde, een schending inhield van artikel 8 van het EVRM, aangezien betrokkene niet kon aantonen dat hij een aanwijsbare duurzame affectieve en financiële band onderhoudt met zijn Belgisch kind en niet eens wist dat het kind in Nederland bij een pleeggezin verbleef. Dit inreisverbod betekent dan evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procédures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12 1980 een inreisverbod van vier jaar opgelegd.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen. van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel."

Na een theoretische inleiding betoogt verzoeker als volgt:

"Eerste onderdeel van het middel:

In fine van de bestreden beslissing wordt gesteld:

"Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod van vier jaar opgelegd. "

De eerste paragraaf van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bevat echter geen punt 3°.

Derhalve steunt de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing op een niet-bestaande wetbepaling, zodat zij niet correct gemotiveerd is.

Een verwijzing naar een niet-bestaande wetbepaling kan immers de genomen administratieve beslissing niet in rechte schragen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet alsook de formele motiveringsplicht, zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, om humanitaire redenen.

Verzoeker merkt op dat hij bij verzoekschrift dd. 7 april 2016, welk op 8 april 2016 aangetekend werd verzonden naar de burgemeester van de stad Antwerpen, een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging indiende met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarbij een aantal humanitaire redenen werden aangehaald ter staving van dit verzoek, (stuk 2)

Bij schrijven dd. 25 april 2016 bevestigde de stad Antwerpen aan de raadsman van verzoeker dat de aanvraag art. 9bis Vreemdelingenwet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt en aan verzoeker werd een attest van in ontvangst name (bijlage 3) afgeleverd, (stukken en 3 en 4)

Derhalve had de Dienst Vreemdelingenzaken kennis van deze aanvraag en de door verzoeker inzake zijn verblijfsituatie ingeroepen humanitaire redenen, voor de datum waarop de bestreden beslissing (inreisverbod dd. 2 mei 2016) werd genomen.

Er diende bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook rekening te worden gehouden met de ingeroepen humanitaire redenen, gelet op het bepaalde in artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Waar er uit deze bepaling geen verplichting voor de gemachtigde van de Staatssecretaris kan worden afgeleid om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen, volgt hieruit wel de verplichting mogelijke humanitaire redenen waarvan hij kennis heeft in de overwegingen bij het opleggen van een inreisverbod te betrekken en dient zulks minstens uit de motivering van de bestreden beslissing te blijken.

Dit is in casu niet het geval.

Waar de bestreden beslissing verwijst naar een aantal specifieke elementen uit het dossier van verzoeker, blijkt niet dat rekening werd gehouden met door verzoeker in zijn aanvraag art. 9bis Vreemdelingenwet aangevoerde humanitaire redenen zoals zijn lang verblijf, zijn mate van integratie, zijn werkbereidheid enz...

Het feit dat deze elementen door verzoeker werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ontslaat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet van de verplichting deze elementen te betrekken bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, nu in casu duidelijk wordt aangetoond dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor de datum van het inreisverbod in kennis werd gesteld van de aanvraag art. 9bis Vreemdelingenwet en de daarin ingeroepen humanitaire redenen. Zelfs indien de-gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel zou zijn dat de ter staving van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingeroepen humanitaire redenen onvoldoende zouden zijn om de beoogde verblijfsmachtiging aan verzoeker toe te staan, dienen deze elementen ingevolge art. 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet alsnog te worden betrokken bij het nemen van de beslissing over een eventueel inreisverbod. Een beslissing getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers een andere invalshoek dan een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Omstandigheden die niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid of als grond voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kunnen eventueel wel weerhouden worden om geen inreisverbod op te leggen of slechts een inreisverbod voor een beperkte duur. Aangezien echter uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen humanitaire redenen, en welke hij op het ogenblik

van het nemen van de bestreden beslissing kende, wordt artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet geschonden. Minstens schendt de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Het enig middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van het evenredigheidsbeginsel. Immers leest de Raad in het verzoekschrift nergens een concrete uitleg aangaande de wijze waarop voormeld beginsel geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.3. Verzoeker acht het een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers punt is dat de aangehaalde wetsbepaling niet bestaat zodat de motivering van de beslissing op dit punt niet draagkrachtig is.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.6. De bestreden beslissing verwijst in fine inderdaad naar de toepassing van “artikel 74/11, §1, 3°” van de Vreemdelingenwet, maar ze verwijst ter motivering van het feit dat een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd tevens naar de toepassing van “artikel 74/11, §1, 3° alinea” en ze kruist vervolgens de volgende hypothese aan, “de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden”. Het betreft dus ondubbelzinnig de toepassing van artikel 74/11, §1, derde lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die in zijn verzoekschrift zelf de wetsbepaling van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet weergeeft, kan bezwaarlijk voorhouden niet te weten op welk onderdeel van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing steunt voor wat betreft het opleggen van een inreisverbod voor vier jaar. De verwijzing in de bestreden beslissing naar “artikel 74/11, §1, 3°” getuigt weliswaar van een slordige motivering maar dit volstaat niet om de bestreden beslissing te vernietigen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.7. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel is dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande en geen rekening gehouden heeft met de humanitaire omstandigheden die werden aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker acht dit een schending van artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht juncto de materiële motiveringsplicht.

2.8. Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt, *“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”* Verzoeker kan in dit verband niet dienstig verwijzen naar de elementen die hij heeft aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die duidelijk enkel en alleen werd opgesteld in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, ingeleid onder het kopje *“Aanvraag tot verblijfsmachtiging - Art. 9bis Vreemdelingenwet”* en meldt verzoeker hierin verder nog, *“Mijn cliënt verzoekt U in toepassing van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door de Wet van 15 september 2006, te willen bemiddelen bij de FOD Binnenlandse Zaken - Dienst Vreemdelingenzaken, teneinde hem een verblijfsmachtiging te verlenen van meer dan drie maanden, en dit om de hierna volgende redenen: (...)”*. Vervolgens haalt verzoeker elementen aan die volgens hem buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens haalt hij hierin elementen aan die volgens hem een machtiging tot verblijf in het Rijk rechtvaardigen. Zoals verzoeker zelf opmerkt in zijn verzoekschrift heeft artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een andere invalshoek dan artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De eerstgenoemde bepaling is erop gericht een vreemdeling te machtigen tot een verblijf in het Rijk indien er buitengewone omstandigheden zijn alsook redenen om hem een verblijf van meer dan drie maanden te verstrekken. De laatstgenoemde bepaling is erop gericht de toegang tot en het verblijf in het Rijk te verbieden omwille van de erin opgesomde redenen en voor een duur afhankelijk van de elementen die de zaak kenmerken. Uit artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet de ambtshalve verplichting voor de verwerende partij worden afgeleid om bij het opleggen van een inreisverbod tevens te motiveren aangaande en rekening te houden met elementen die werden ontwikkeld in het kader van een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij met betrekking tot de in punt 1.1. bedoelde aanvraag zowel motiveert vanuit het oogpunt van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als vanuit het oogpunt van artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA